

Rullsand

Av Lars Åke Krantz

Sommar, sol, semester. Campingen och badet Rullsand, söder om Gävle bubblade av svenskar i olika stadier av förkolning.

En del hade bara en lätt rodnad efter 30 sekunder i solen medan andra såg ut som marinerade fläskfiléer. De som bott över en vecka på campingen var svåra att skilja från den svarta drivved som kontinuerligt sköljdes in.

Vår husvagnssemester var en fullträff. Med trevligt sällskap och 28 grader i skuggan kan inget gå fel.

Jag rullade runt på filten för att få en jämn stekyta. Intill låg Bruno.

Han gjorde skäl för namnet denna dag. Jag summerade veckan. Kolmården i början hade varit okey även om jag aldrig såg någon kol-mård. Men det gick bra ändå. I stället fick jag se hoppande delfiner och rovfåglar som landade på publiken. Europas största USA-bilsträff, Powermeet i Västerås, blev en drömsk upplevelse med 5000 mullrande V8:or sakta glidande fram i natten medan Elviskopior i vita dräkter vickade på höfterna och vibrerade fram Such a night, Teddybear och Don't be cruel på utescenen i hamnen.

-Om jag inte kommer till himlen när jag dör så vill jag komma till Västerås. Följande lata bad-dagar med tillhörande kvällsgrillning blev grädde på moset. Det var bara en sak som grämde mig litet. Detta i samband med en förfrågan jag skulle få inom de närmaste två minutrarna skull få förödande följder. Jag tyckte att grabben på 14år kanske inte hade haft så kul denna vecka.

Han är en foglig typ som finner sig i det mesta. Snällt hade han vevat stödben och klappat zebror. Vänligt hade han parerat trearingens ilska utbrott och lillsyrans önskingar om sovplats i husvagnen. Han hade gått med farsan på bilträff och hämtat vatten åt mamma.

-Men hade han själv haft nå´ kul?

Mina blundande ögonlock skuggades. Någon stod mellan mig och solen. Det var 14-åringen.

-Vill du simma med mig pappa?

Om jag befunnit mig i mina normalt förvirrade tankar innehållande motorblock, elgitarrer och konkursmässiga aktiebolag på o-listan hade jag sagt naturligtvis sagt nej. Men nu var mina tankar kristallklara och fokuserade. Utan att han visste om det, hade hans timing varit perfekt. Hans enkla önskan träffade fadersnerven klockrent.

-Vart du vill, svarade jag.

Nu är det så att han är en miniRambo. Hans eviga klättrande, hoppande och svingande har gett honom en senig lekamen.

Allt eftersom röstläget sjunkit har muskler smygadderats. Hans gulliga kullerbyttor och valhända repklättring har övergått till frivolter och armgång på hög höjd. I går sprang han sju kilometer i trettiogradig värme bara för att det var kul. Själv är jag överviktig som en Scania och nu hade jag lovat att simma med honom i havet. Jag anade oråd och tog med mig Bruno som stöd.

Det var fruktansvärt långgrundt där vi klev i. Botten bestod av 60 procent sand och 40 procent storsten. Jag träffade

samtliga 40 procent med mina tår. Jag skrek och gormade och halkade ut sist av trion. När vattnet äntligen nådde till midjan försökte jag simma i stället. Det kändes som om jag hade sex tår på vänster fot. Nånting flärpade efter kontakten med de 40 procenten.

-Tekniken är att ta långa steg, skrattade Rambo långt där ute.

Bruno såg jag bara ryggen på och jag lade in trean i min simning för att glida i kapp. Då fick jag grundkänning. Som U-137 hade jag glidit upp på ett sten. En våg fick mig av revet men nu flärpade hela magen.

Vi fick ge oss ut jättelångt för att kunna simma ordentligt.

-Nu skall vi simma till åmynningen där borta och tillbaka, sade 14-åringen.

-Det gjorde jag i går sedan jag sprungit. Det var häärligt.

Själv var jag mest rädd att få en Finlandsfärja i huvet . Vi var ju mitt ute i farleden vid Skutskärs fabriker. Å-mynnet han snackade om såg dessutom ut att ligga vid södra inloppet till Gävle. Hans blonda kalufs guppade långt där framme. Jag skämtade med Bruno som verkade ha problem med bentagen. Han tog in vatten och lät som en säl. Synd att han inte simmade som en sån i stället. En säkring verkade ha gått i min vänstra arm då den inte tillförde framdrivningen något. Armen sällade sig till mina andra kroppsdelar som flärpade. Fjortisen simmade tillbaka och undrade vänligt vad vi höll på med. Bruno öppnade bogvisiret och levererade en dubbelpipig hostattack till svar. Jag hade snor kring näsan och vi hade slutat skämta.

-Vi..vi.. simmar in...här istället, hulkade jag och rullade i vågorna.

-M- men då får ni ju inte se åmynnet, sade den glade pingvinen och dök i vattnet omkring oss.

-SKIT I ÅMYNNET, JAG VILL UPPLEVA PENSIONEN, vrålade jag och började flärpa mot stranden.

Bruno skavde iväg en hostning liksom för att understryka läget.

Vi simmade och simmade. På stranden spelade tonåringar strandtennis medan vi kämpade i tomrummet mellan ATP och hajmat.

Jag provade att ställa mig på botten - det var ju fruktansvärt långgrundt vid familjestranden där vi simmade ut. Men Rullsand hade allt skulle det visa sig. Här var det i stället fruktansvärt långdjupt.

Fjortonåringen som ville hålla vårt humör uppe. Ställde sig på botten med armarna ovanför huvudet för att vi skulle se hur djupt det var. Bara händerna stack upp. Föga tröstande.

Jag har ännu inte hört någon som kan andas med långfingrarna.

Bruno som fått tillbaka normal andning började mumla något om att han alltid simmat långsamt.

-Nu vet du att du simmar djupt också, väste jag ilsket och väjde för en tjej med simdyna.

Kört därefter nådde vi kusten.

Vi klev iland och förundrades över de dåsiga strandgästerna. Inga fanfarer, inga ambulanser och inga TV-team mötte

oss där vi stapplade iland med sprängande bröstmuskler. Inga frågor om hur det var där ute i det piskande havet och ingen som ville höra om vår kamp mot elementen.

-Jo, det fanns en.

-Kan vi åtminstone gå till åmynnet, undrade han?

Läs Krantz kåseri i Bilsport Classic som kommer ut en gång i månaden.

Köp Krantz bok här

[Ladda ner hela reportaget som PDF fil](#)